

Τέσσερα ποιήματα

του Χάρη Μάρκου Λεμονοφίδη

Ταξίδι ονειρεμένο

Θυμάστε;

Αν χαμογελώ όταν φεύγω
είναι γιατί σας σκέφτομαι
είναι γιατί τα χαμόγελα,
τα καλοσυνάτα χαμόγελα
που έμειναν για πάντα στην Κυθρέα
που έμειναν για πάντα στην καρδιά μας
με παίρνουν από το χέρι και με πάνε
σ' έρημη γη λησμονημένη,
μητέρα ποδεινή αγαπημένη,
κ' ευφραίνομαι
και σ' άλλη γη που δεν γνώρισα
παρά μόνο με λίγη νόηση
και καίρομαι
γαία δική μας γραικική,
βουνίσια ως θαλασσινή,
που μια ματιά χρειάστηκε,
παρατεταμένη και υγρή,
δίπλα μου να 'ρθεί να σταθεί.

Μου διηγούνται παραμύθια κ' ιστορίες
τις δικές τους ιστορίες
τα βάσανα, τους καημούς
χαρές, γιορτές, καμπάνες.
Χωρίς πίκρα για τα νερά που σώπασαν
για τους λεμονανθούς που στέρεψαν
για τους χωριανούς που μαρτύρησαν
για τα παλικάρια που δεν γύρισαν.
Αυτά που σαν παιδιά...
Και ναι, κλείνοντας τα μάτια, τα βλέπω καθαρά...
«ίδια η μνήμη γινάμενη παρόν»⁽¹⁾
«τρέχουν εδώ, τρέχουν εκεί και κάνουν σαν αηδόνια»⁽²⁾,
Αυτά που σαν παιδιά, λέω,
διακόπτοντας το παιγνίδι τους

(1) Οδυσσεά Ελύτη – Άξιον Εστί - Γένεσις

(2) Διονύσιου Σολωμού – Ελεύθεροι Πολιορκημένοι - Πειρασμός

περίμεναν στον φούρνο της αυλής τα ψωμιά να ψηθούν
και να πάρουν ένα ζεματιστό κομμάτι απ' το ψωμί
που για χάρη τους φούρνιζαν με λίγη ζάχαρη.

Χωρίς πίκρα για τους γενναίους στρατιώτες,
που με την απειλή των όπλων τους
ανάγκασαν κάποια χαμόγελα
να βγουν έξω στους δρόμους
και να ξύσουν και να σβήσουν
από τους τοίχους των σπιτιών τους
συνθήματα για την Ελλάδα και Ένωση.
Γιαγιά Ιουλία, την ευχή σου κι ένα ζεστό κουλούρι για το ταξίδι!

Μάνα

Θυμίζει;

Όρθρισε και δεν άκουσα
τ' ανάλαφρό σου βήμα,
Να καϊδεύει ντροπαλά
την ξύλινή μας σκάλα.

Ήταν γλυκιά η προσμονή
γιατ' ένωθα σιμά
την ύπαρξή σου δίπλα μου
κι' ως είσαι μακριά.

Μακριά; Αχ! πάλι ναι, το ξέχασα
πως είσαι σ' άλλη χώρα
κι' ανάμιξα το όνειρο
με την απαντοχή.

Και λέω όπως έλεγε
η μάνα μας συχνά
«Έσσιεπε Παναγία μου
όλου του κόσμου τα παιδιά».

Ολιγάρκεια

Πληγιάζει το κεφάλι μου από τ' αγκάδια του ήλιου και τη σκέψη σου.
Κι' αναζητώ μια στάλα στον Πενταδάκτυλο από πηγή
που να περνά υπόγεια κι απ' την Κυθρέα
κι ένα άγγιγμά σου στο μέτωπο.
Κι είναι το ίδιο σαν να βυθίζομαι ολόκληρος στην πηγή
και στο σφικταγκάλιασμά σου.

Κυθρέα

Καλοκαίρια, τρεχάμενα νερά
υπάρχουν χαραγμένα στο μυαλό
θάλασσες τα λιόδεντρα, ευχές
ρεματιές, αυλές, περβόλια.
Εγγόνια θα σου στείλουμε
άνοιξη να γευτείς.